

Virgil Ogășanu

Am aflat de pe...
avizier că stagiunea
a început!

— Nu știu mai nimic despre repertoriu. Am auzit ceva de *Revizorul* de Gogol, *Scrisoarea pierdută* a lui Caragiale, *Un purice în ureche* de Feydeau, o piesă a lui Marin Sorescu. Vorbe, vorbe... Cam atât.

— Pentru ce roluri ați fost solicitat?

— Regizorii s-au gândit la mine pentru Hlestakov în *Revizorul*. Se pare că voi fi distribuit și în *Scrisoarea* (încă nu știu ce rol), și în *Există nervi* de Sorescu (Ion).

— Uă interesează dramaturgia românească?

— Mai mult decât s-ar putea crede, după ceea ce am jucat pînă acum. De altfel,

preocupările de studiu și ceea ce numim noi „visurile actoricești” au ca obiect roluri create de autorii noștri. Mă gândesc mult la Cerchez din *Ziaristii* lui Mirodan, la multe roluri din piesele lui Mazilu și, bineînțeles, la Caragiale. Doresc de mult să joc într-o comedie a lui Caragiale, dar n-am avut încă niciodată ocazia. Piesele românești mi-au adus satisfacții, fie că era vorba de *Nicnic*, fie de *Fii cuminte, Cristofor*; totuși, cred că actorul trebuie să aibă o poziție critică față de piesele în care joacă, față de rol. În acest sens, selecția pieselor românești trebuie făcută cu mai multă competență și discernămint, iar rolul consiliului artistic ar trebui să fie mai eficient. Acceptarea și, mai ales, refuzul unui rol, în funcție de ceea ce poți sau nu poți realiza în partitura respectivă, constituie în acest sens o dovadă de probitate profesională. De aceea, am refuzat un rol în *Viteazul*, convins că nu mi se potrivește și că distribuirea a fost formală.

— Preferați un anume tip de regizor? Aveți afinități cu un anumit director de scenă?

— Mi se pare că un regizor care te distribuie a doua zi după ce ai apărut în teatrul respectiv, fără să te cunoască, fără să te fi văzut niciodată pe scenă, face o mare greșală. Regizorul trebuie să se consulte și cu actorul. E vorba de o colaborare, nu? Nu mă împac cu ideea unui regizor „copil teribil”, sau cu moda regizorului „tiran”. Eu nu cred în regizorul-despot. În fond, toți creatorii spectacolului — actori, regizori, scenografi — răspund în mod solidar în fața spectatorilor. Dintre regizorii cu care am avut prilejul să lucrez îl prefer pe Andrei Șerban.

— Ați jucat în film, la radio și la televiziune. Continuați această activitate multilaterală și în viitoarea stagiune?

— Preocuparea esențială rămîne teatrul, deși — și aici — satisfacțiile sînt destul de rare. E trist pentru actor să nu știe ce va face, să nu aibă timp de studiu. În ce mă privește, cuvîntul cinematografie este sinonim cu dezorganizare. Cred că această dezorganizare constituie principalul motiv al insucceselor cinematografiilor noastre. Există acolo prea mulți oameni care se amestecă în toate fără să aibă competență, dar ascunzîndu-se sub masca competenței.

— La Teatrul „Lucia Sturdza Bulandra”, stagiunea a început. Cum vi se pare atmosfera de lucru?

— Am așteptat deschiderea stagiunii cu emoție, ca pe o mare sărbătoare. Mărturisesc că sînt dezamăgit. Actorii s-au strîns prin curte, grupuri-grupuri, s-a bîrfit, s-a fumat și... cam atât. Nimeni nu ne-a adresat niciun cuvînt. Am aflat, după anunțul pus la avizier, că stagiunea a început...